

Afgørelser efter § 14, stk. 1-4, i lov om forældremyndighed samvær kan efter lovens § 14, stk. 5 og 6, ikke indbringes for højere administrativ myndighed, men kan indbringes for domstolene.

*Til § 4
(retsplejeloven)*

Til nr. 1-3 (§ 478, stk. 1, nr. 2 og 3, og § 483)

Ændringerne giver mulighed for, at forældrene i forbindelse med indgåelse af en aftale om samvær kan aftale, at samværsaftalen skal kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse.

Aftaler med fuldbyrdelsesklausul forudsættes behandlet på samme måde som de aftaler og afgørelser om samvær, der efter de gældende regler kan fuldbyrdes af fogedretterne.

Fuldbyrdelse kan i medfør af retsplejelovens § 536, stk. 1, ikke ske, hvis barnets sjælelige eller legemlige sundhed derved udsættes for alvorlig fare. I tvivlstilfælde kan fogedretten udsætte fuldbyrdelsen på indhentelse af en sagkyndig erklæring.

Som følge af, at aftaler om samvær kan forsynes med en fuldbyrdelsesklausul, fjernes den tidligere adgang til at tvangsfuldbyrde aftaler om samvær, der er indgået under en vilkårsforhandling. Aftaler om samvær, der bliver indgået under en vilkårsforhandling, vil herefter enten skulle påføres en fuldbyrdelsesklausul eller udfærdiges af statsamtet i resolutionsform, hvis de skal kunne tvangsfuldbyrdes. Det vurderes at dreje sig om meget få sager, hvor en aftale om samvær er tilført vilkårsforhandlingsprotokollen, uden at der er udfærdiget samværsresolution. De i bestemmelsens nr. 2 nævnte forlig under vilkårsforhandlinger omfatter således ikke længere aftaler om samvær. På denne måde undgås, at spørgsmålet om fuldbyrdelse bliver afhængigt af, i hvilket forum aftalen blev indgået, frem for aftalens indhold.

For at lette overskueligheden er alle aftaler om samvær herefter samlet i bestemmelsens nr. 3.

Endelig indeholder ændringerne konsekvensrettelser som følge af, at aftaler om ophævelse af fælles forældremyndighed og overførsel af forældremyndighed til den anden forælder ikke længere skal godkendes af statsamtet, jf. lovudkastets § 3, nr. 1 og 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.2.

Til nr. 4 (§§ 535 og 536)

Ved indførelsen af lov nr. 387 af 14. juni 1995 om forældremyndighed og samvær blev udtrykket »samværsret« i den gældende lov erstattet med »samvær« for at nedtone rettigheder og pligter i forbindelse med

forældrekontakten og dermed fremhæve, at det centrale er at bevare barnets forbindelse med begge forældre.

Den foreslåede ændring vil medføre den samme sproglig brug i lov om rettens pleje og i lov om forældremyndighed og samvær.

*Til § 5
(adoptionsloven)*

Til nr. 1, 2 og 4 (§ 5, stk. 1, 1. pkt., § 5 a og § 16, stk. 2)

I nr. 1 ændres den gældende § 5, således at reglerne om stedbarnsadoptioner udgår af bestemmelsen, og at der i stedet indsættes en henvisning til reglerne herom i den nye § 5 a, der foreslås indsat ved nr. 2.

Forslaget til § 5 a, stk. 1, svarer til den gældende regel i § 5, stk. 1, 2. pkt. Dog er kravet om ægtefælless samtykke udgået som overflødig, idet hensynet til den pågældende må anses for varetaget med adoptionslovens almindelige regler om samtykke i § 7 og erklæring i § 13.

Efter den gældende bestemmelse i adoptionslovens § 5 kan stedbarnsadoption kun ske inden for rammerne af et bestående ægteskab. Baggrunden herfor er hensynet til at sikre en vis stabilitet omkring et mindreårigt barn. Forslaget ændrer ikke på vurderingen af dette grundlæggende hensyn ved stedbarnsadoptioner af mindreårige, mens begge forældre lever.

I forslaget til § 5 a, stk. 2, fastsættes, at det også skal være muligt at foretage stedbarnsadoption af en tidligere ægtefælless barn eller adoptivbarn. Hvis ægteskabet er ophørt ved skilsmisse eller omstødelse, kan adoption dog kun ske, hvis den, der ønskes adopteret, er myndig.

Stedbarnsadoption ved en ægtefælless død vil navnlig være relevant, hvor den længstlevende ægtefælle får forældremyndigheden over barnet, der dermed får mulighed for at forblive i sine vante omgivelser. Forslaget er på dette punkt en præcisering af gældende ret, idet Vestre Landsret i en dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1976, side 418 og 967, har antaget, at bestemmelsen i adoptionslovens § 16, stk. 2, om retsvirkningerne af stedbarnsadoption fandt anvendelse i et tilfælde, hvor bevillingen til en stedfader til adoption af et stedbarn først var udfærdiget efter moderens død. Landsretten fandt derfor, at adoptivbarnet havde bevaret sin arveret efter en senere afdød søster.

Hvis barnet er myndig, indebærer bestemmelsen, at der kan ske stedbarnsadoption uanset, at stedforælderen er blevet skilt fra barnets mor eller far. Stedbarnsadoption kræver ikke samtykke fra barnets forældre. Efter adoptionslovens § 13 skal der dog indhentes en